

MAGNUS WILLIAM-OLSSON

Felicia och vergilius

EN KÄRLEKSHISTORIA

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

TIDIGARE UTGIVNING

O' (dikter) 1987

till (dikter) 1989

Och Att Skugga (dikter) 1991

Livets Skrift (essäer) 1992

Att det ur din eld (dikter) 1995

Diktens blick, målningsens röst (dikter) 1996

Obegränsningens ljus (essäer) 1997

Biografia (dikter) 2000

Det är för att jag har lärt mig av Homeros (essä) 2003

Spöken (berättelser) 2004

Ögonblicket är för Pindaros ett litet rum i tiden (dikter) 2006

Jag talar till de döda (berättelser) 2008

Ingersonetterna (dikter) 2010

Läsningen föregår skriften (essä) 2011

Homullus absconditus (dikter) 2013

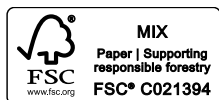
Eremitkräftans sånger (dikter) 2016

Alejandra Pizarnik – Poetens verk (essäer) 2017

Inget är alltid för sent (dikter) 2020

Poesi/filosofi – Filosofi/poesi (essäer) 2021

Koraxas tomb (dikter) 2024

Wahlström & Widstrand
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.wwd.se
info@wwd.se

ISBN 978-91-46-24300-7

COPYRIGHT © Magnus William-Olsson, 2026

OMSLAG Sara R. Acedo

OMSLAGSBILD Christian Friedrich Gille, »Goldregen« (ca 1850)

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

*Det luktade av kamfer i klädsåpet, av torkade blommor,
som aska mellan objektglas. Av vita kläder och vinterkyla.
I en kartong ett par röda flickskor, med fransar. Invid, bland
silkespapper och naftalin, en stor docka med hårda okyss-
bara kinder. De runda stela ögonen av blått glas reflekterade
lampan, taket, lådans lock och, i en annan tid, trädronorna
i parken. Dockan, skorna, var flickans. Men i rummet syntes
hon inte till. Hon fanns inte i spegeln på byrån. Inte heller i det
gula, rynkiga ansiktet som studerade sin tunga medan hon satte
papiljotter i håret. Flickan i det där rummet hade inte dött,
hon stod bara ingenstans att finna.*

Ana María Matute: »Flickan som inte stod att finna«
ur *Los niños tontos* (1956). Övers. MW-O

VÄRLDARNA I VÄRLDEN

»Du är sannerligen inte född på EPA«, hade Vergilius farfar sagt till Felicia efter deras pratstund senast. Hon förstod inte riktigt vad det innebar, men hon förstod att hon skulle känna sig stolt över sig själv. Och nu hade det alltså uppdagats för henne att hennes mamma, eller i alla fall det man kunde se av henne, var gjord av en sorts papper-maché. Ja, så var det. Hennes mor var på något sätt inte hennes mor, utan tillverkad, så som de på lekskolan hade tillverkat masker av tapetklister och rivet tidningspapper. Vålgjord, förvisso. Det syntes inte. Och hon, Felicia, var den enda som visste. Förutom Vergilius förstås, eftersom han visste allt som Felicia visste, också sådant hon inte visste att hon visste. Till exempel att hennes pappa som hette Bengt för att vem som helst kunde sätta sig på honom, som mammorna och hembiträderna brukade säga, också visste. När Vergilius berättade detta för henne kunde hon först inte tro det, trots att alla ord som kom ut ur Vergilius mun var absolut sanning. »Det är för att du aldrig har sett dem kramas«, sa Vergilius, »och än mindre kyssas. Vet du vad en kyss innebär?« Det visste hon inte. Vergilius gick fram till

henne, tog med båda händerna om hennes huvud, la sina mjuka läppar emot hennes och stack in sin tunga i hennes mun. Det smakade gott. Det var på något sätt skönt också. Hon skrattade. »Nu vet du vad du aldrig sett Bengt och Inga-Britt göra«, sa Vergilius. »Kysstas, menar du?« »Just det!« Det var vid detta tillfälle han berättade hur det hade gått till när först hennes storebror Bosse och sex år senare hon själv hade kommit till. »Avlats«, var Vergilius uttryck. Hur kunde han veta så mycket? Han var ändå yngre än hon, ett halvår minst. Han hade inte ens fyllt sex. Och när han ville rida runt på sin käpphäst Pålle, som för henne bara var ett löjligt kvastskäft med en brun bomullsfylld strumpa i ena änden, tyckte hon att han var outhärdligt barnslig, nästan äcklig. »Hur kan du veta allting, Vergilius?« frågade hon. Men Vergilius bara log. »Sticker man in tungor och snoppar i folk, upptäcker man om de är gjorda av papier-maché.«

Felicia kallades Lill-Lisa av mammorna, hembiträderna och ungarna i kvarteret eftersom där fanns ytterligare en Lisa. Den senare hette egentligen Elisabeth, var fyra år äldre och hade förstfödslov till smeknamnet. Hon kallade sig själv aldrig annat än Lisa. Det visste alla och ifrågasatte ingen. Ojämligheten i namnbruket var emellertid skenbar. I kvarterets semiprivata medvetande var ingen Lisa bara Lisa. Den hårt dikotomiska socialitet som invånarna i denna på en gång oändliga och avgränsade

värld felaktigt höll för rättvisa stadgade nämligen att om Lill-Lisa, så Stor-Lisa. I själva verket handlade det förstås om affirmationen av hierarkier och av ett blott alltför igenkännligt överväld, utövat av dem som hade makten; inte den högsta, eller ens den högre makten, men makten över ungarna. Det vill säga det omfattande hemvärnsmonster som utgjordes av mödrarna och under dem hembiträdena i sina hättor och stärkta förkläden. De förra ägde privilegiet att utdöma straff, som ibland omfattade en blick, ett nyp, en luggning eller en örfil i stunden, men som normalt utfördes av fäderna, när de emellanåt kom hem från sina förnäma sysslor på huvudkontor, domstolar och sjukhus. Inga-Britts hårda nypor gav inte sällan Lill-Lisa en stund i skamvrån med blåmärken på överarmen. Men Bengt slog inte någon, och om han ibland, för att han inte stod ut med att hans fru skämdes över honom inför grannarna, kände sig tvungen att straffa sina barn, tog han ett tag om deras nackar och förde dem bryskt in i det rum han kallade arbetsrummet men alla andra biblioteket. Väl där daskade han sig själv i ansiktet hårt och målmedvetet till sina ungars bestörtning. De trodde förstås att det var så alla fäder straffade sina barn, ända tills Vergilius berättade för dem om stackars Stella, som fick smaka sin fars livrem tills hennes skinkor var randiga, ibland blodiga, när hon inte sagt tack för maten tillräckligt ödmjukt efter de inlagda frukterna som Syster alltid serverade till efterrätt i hemmet på Drömstigen.

Stella hade ingen mor, bara en barnsköterska och allt i allo som hette »Syster« och som – det visste Vergilius att berätta – i sin tur brukade piska Stellas far med samma livrem, sticka ett skaft i hans rumpa och damma honom framtill med strutsfjädevippan. Hur Vergilius kunde veta det frågade sig Felicia inte förrän hon var tjugosju år och häpnade över vad hon just berättat för sin terapeut. Fram till dess ifrågasatte hon aldrig en uppgift som kom från Vergilius. Han var hennes ljus. Hon litade på och följde honom i allt. Blint och tveklöst.

Vergilius mamma Gunilla var inte gjord av papier-maché. Hon var ett blixtrande intelligent huvud på en varm och sinnlig kropp som gärna tog i famn och ofta smekte en kind, ett bakhuvud, en panna eller en rygg. Hon tyckte om att leka också. Och hade till skillnad från de andra mammorna ett jobb. Egentligen hade Gunilla bara ett fel. Hon var »nere« jämt. »Svart i masken«, sa Vergilius pappa. »Hon är svart i masken, låt henne vara!« sa han när han någon gång visade sig i hemmet. Felicia mindes första gången hon hörde honom säga så, och minnet gav henne omedelbart en känning av ångest. Vergilius hade skenheligt nickat åt sin far, men genast tagit henne hårt i handen, smugit upp för den svängda trappan till övervåningen, öppnat dörren till det mörklagda rummet och dragit med sig henne in. Lite dagsljus flöt in vid sidan av rullgardinen. De satte sig på sängkanten. Vergilius tog

hennes hand och smekte med den Gunillas svala panna. »Berätta«, viskade Vergilius till sin mamma, »berätta om hur du ska ta dig av daga.« Lill-Lisa visste inte vad »ta av daga« betydde, men hon drog genast bort sin hand från pannan, tog Vergilius i armen och sa bestämt »Nu går vi Vergilius. Jag måste hem!« Hon kände gråten komma. Skuggan av ett leende for över Gunillas läppar. Hon slog upp ögonen för en kort sekund, ungefär som när man ser blixten genom ett bilfönster, och genast var de ånyo slutna. Blundande väste hon »Gå ut och lek, Vergilius«, med en röst som Felicia inte kände igen och som hon resten av sitt liv skulle förknippa med skräcken för vansinnet, »och skräm inte Lill-Lisa med döden. Hon är för liten.«

Löverstavik var för Lill-Lisa och de andra ungarna en livsvärld, lika självklar som allt man sig själv ovetande är satt i. Den hade sina gränser, vilket barnen med stigande ålder allt oftare la märke till, men denna lilla del av den välbeställda förorten var deras självklara habitat och det var genom Löverstavik Lill-Lisa och de andra erfor innebörden av *dasein*. Vi som läser om detta tänker om oss själva att vi vet bättre, att Löverstavik ju är ett av de dyraste områdena i huvudstaden, med en historia som frisinnad trädgårdsstad, där eliten valde att bosätta sig i hus med fruktträd, syrenbersåer och livsfarliga gullregn på 1910- och 20-talen. Strax fick de spårvagn och vips såg man såväl ministrar som hovrättsråd böjda över morgon-

tidningen på perrongen. Direktörerna tog aldrig spår-vagn, de lät sina kalvskinnsbehandskade chaufförer köra dem i vaxblankade bilar av märkena Mercedes-Benz och Bentley. De yngre, sportiga, körde själva, Alfa Romeo, MG eller Jaguar.

Nu var tiden en annan. Priserna hade förstås skjutit i höjden och skatteplanerande selfmade-men bytte gräsmattor mot swimmingpooler. Häckarna ersattes allt oftare av plank innanför vilka rasande hundar skällde lungorna ur sig, i synnerhet när Vergilius drog en pinne över plankens skarvar. De höga herrarnas barn hade sedan länge vuxit upp och kommit över kåkarna efter förbittrade arvsstrider med sina syskon. Somliga av dem hade sedan sålt och flyttat till någon av de nya förorterna som kallades »ABC-städer« där det ansågs progressivt att bo. Barnen till dem som lyckats lägga vantarna på sina föräldrahem höll i sin tur till i de lekstugor som en gång byggts för att deras fäder eller mödrar skulle lära sig husägandets dygder. Där hade föräldrarna följaktligen själva som barn tvingat sina småsyskon och mobbade klasskamrater att städa och skura när de inte hölls bundna som tamdjur, alltmedan de mulade blötsnö i varandras nunor eller kastade äppelkart på varandras lår, där det smärtade som mest.

Här och nu, i den övermogna moderniteten, rådde andra vanor. I Lill-Lisas lekstuga hade hennes storebror Bosse sina porrtidningar och ett antal bäckenskårar han stulit från sin gammelfarmors sjukhem, i vilka han höll

och vårdade en samling iglar i skämt vatten. Hans plan var att odla dem tills de blev stora som ålar, sedan skulle han svälta dem och slutligen släppa loss dem på sina plågoandar i skolan som alltid valde honom sist i gympan och aldrig tilltalade honom på rasterna, utom när de beordrade honom att gå ärenden eller bara stå i ett hörn och se dum ut.

En gång när en hel hop sådana gossar knackade på och mamma Inga-Britt med ett hårt grepp om Bosses öra tvingade honom att gråtande be om ursäkt för något han inte gjort, hade Lill-Lisa med all kraft sparkat en av dem mellan benen med träskon såsom Vergilius lärt henne. Effekten var just sådan Vergilius sagt att den skulle bli. Killen föll jämrande ihop och hans ögon hotade tränga ut ur sina hålor. De andra skingrades, skrånande som trutar. Mamma Inga-Britt såg förvånat på sin dotter och Bosse lovade henne storstryk när killen dubbelvikt hasat sig ut genom grinden. »Fattar du vad du har gjort, din idiot?« skrek han. »Vad tror du händer med mig när jag kommer till skolan i morgon!« Mer hann han inte säga innan Inga-Britt gav honom en örfil och beordrade honom rumsarrest ända till middagen. »Får jag sitta i lekstugan, snälla snälla mor?« bad Bosse. Och det fick han.

Vergilius trädgård saknade lekstuga. I gengäld hade den en jordkällare försedd med en mycket tung ståldörr. Den enda gång Lill-Lisa varit där inne hade hon sett rader av

burkar med lingonsylt och inlagda grönsaker på hyllor längs väggarna. Men Vergilius hade berättat att källaren var mynningen till ett omfattande system av underjordiska gångar som C-byråchefen Petersén om nätterna låtit gräva ut i området för att kunna komma hovrättsråd och ministrar närmare in på livet under krigsåren. Nu var flera av dem delvis inrasade och hemvist för katter som levde på de bruna råttorna, ibland stora som grävlingar, vars sneda ögon inte vek ens för schäfrars och dobermannpinschrars blickar. »Tyskar« kallades de med avsky av trädgårdsmästarna som betade fläksvålar med cyanid för att försöka ta kål på dem. De borde lära av katterna istället, tyckte Vergilius. Katterna tar råttorna ovanifrån, griper råttkropparna med klorna och borrar sina långa hörntänder genom deras nackar. Det går på någon sekund eftersom hörntänderna skär av deras kotartärer. »Kotartär« var ytterligare ett ord som Lisa la på minnet. I källaren såg hon också en massa glasflaskor som låg i ett hörn. »Vill du ha en?« frågade Vergilius. »Nej tack!« svarade hon eftertryckligt. Vergilius tog ändå med sig en dammig flaska innan de med gemensamma krafter och ett järnspepp lyfte upp och slog igen den tunga ståldörren.

Om du undrar vem rösten tillhör som berättar den här historien, är det jag som är Vergilius. En gosse inuti en gammal man som snart ska dö, eller kanske omvänt. En gammal man inuti en gosse. Vi är ju alla inneslutna

i andra och när vi som mest tror oss handla som fria, suveräna jag är vi som regel allra minst så. Som filosofisk angelägenhet är friheten bara överträffad av frågan om det gemensamma i vår ansatta epok, som knappast längre förmår bära föreställningen om en bättre framtid, eller över huvud taget om en framtid. Så mycket lättare då att se tider inneslutna i andra tider, eller hur? Framtidens gap i det förflutnas buk, och omvänt.

Men där och då var det just friheten, möjligheten av den, jag erfor när Lisa, efter att ha avböjt mitt erbjudande om en flaska, vände sig om och lät sina träskor kliva upp de sju trappstegen tills jag såg hennes välkända ryggtavla, i klänningen hon bar och med det rågblonda, otvättade håret som nådde strax nedanför klänningens nacklinning. Så stod hon en kort stund, som en hel kontinent av vaga liksom okända känslor mot bakgrund av gråpäronträdets översta grenverk och till ljudet av sparvarnas och en avlägsen skatas läten. Vet du vad du avvisade? tänkte jag och med ens mindes jag hästskiten efter mjölkbudets kärria om morgnarna när jag gick ut för att hämta tidningen i den gröna brevlådan och på vägen in igen tog med mig mjölkflaskan med dess folieförslutning som stod på förstubron som vanligt. Det här kan jag inte ha varit med om, tänkte jag där jag stod nedanför trappan i jordkällaren. Det måste vara någon annans minne, kanske min fars. Men kastanjerna med sina ännu gröna, taggiga skal som om man krossar dem uppdragar en vit, likaledes

krossad, ofärdig kärna för vilken jag känner stark ömhet, nästan sorg väl? det minns jag själv, där på väg från brevlådan med morgontidningen i handen. Det måste ha varit oväder i natt, tänkte jag. Jag ska fråga Gunilla när jag får gå upp med tebrickan och tidningen efter det att Rita meddelat att mamma nu var vaken. Hon har säkert inte sovit i natt. Utan räknat och räknat på det där talet som hennes professor vidhåller är en omänsklig uppgift, som framtidens datamaskiner kommer att lösa före henne. Om det stora trädet släppt ifrån sig så unga och ofärdiga kastanjer måste det ha ansatts av storm och kanske hagel. Jag sov väl som alla barnungar. Men Gunilla och hennes blixtrande ögon hade förstås registrerat alltsammans.

Rita var finländska och hade tjänat redan hos Gunillas föräldrar i Helsingfors före kriget. Hon avskydde Syster och de andra hembiträderna i området. Hennes läppar var förseglade, hon älskade hemligheter, och därför upphörde aldrig de andra tjänsteandarna att ansätta henne med listiga frågor om vad som egentligen skedde i den där familjen där hon lagade mat, städade och passade ungar. Men där gick de bet och därför lockade de istället Lill-Lisa med kakor och saft. Hon höll ju också alltid till i deras hus. Och Lill-Lisa berättade gärna. Särskilt gärna berättade hon om Vergilius som var hennes bästa vän, ja den enda hon behövde. Men de som bjöd henne på saft ville mycket hellre höra om Gunilla och hennes make, som ju var så

snygg också och som emellanåt uppträdde som expert i radion. Han var i sin tur fallen efter en världsberömd professor som bodde i en villa inte långt därifrån och som aldrig missade ett tillfälle att väcka uppseende. En gång hade han gått till spårvagnen i kalsongerna. Varför gick frun i huset upp så sent? Varför verkade hon drömma jämt när hon vandrade till och från spårvagnen? »Det vet väl inte jag«, svarade Lill-Lisa, »men Vergilius har ögon som ibland är gröna, ibland grå och ibland blå som vore de vattenpölar speglande himmelen.« »Jaha«, sa de. »Men vem är den där Acke som lär jobba på regeringskansliet och tar ut Gunilla på långa promenader och Gösta, konstnären som håller henne under armen när hela sällskapet av dem ska på fest eller teater och dricker vin direkt ur flaskan där de går och står?« Det hade Lill-Lisa aldrig tänkt på. Hon tackade för saften och kakorna, neg som hennes konstgjorda mamma lärt henne, och tog avsked av de nyfikna tjänarna som genast skyndade till sina sysslor.

Rita bjöd också på saft, gjord på de svarta och på de röda vinbären i trädgården, men hon gjorde det utan baktankar. Hon frågade bara om faktiska saker, som hur det gått på ridningen för Lill-Lisa eller på simskolan för Vergilius. Och så skämtade hon. Helst berättade hon samma roliga historier, som den om herrarna Springer, Sandels och Piper som hade startat bolag och trätte om i vilken ordning de skulle stå i företagsnamnet. »Sandels Springer

och Piper«, utbrast Rita och skrattade så tårarna rann, eller »Piper Sandels och Springer«. Vergilius skrattade också så att han grät och fick ont i magen. »Springer Sandels och Piper«, skrek han mellan skrattattackerna. Lisa försökte skratta hon också. Det gick ganska bra. Men hela tiden tänkte hon på varför »Piper Springer och Sandels« skulle vara ett så komiskt namn på ett företag. Men det sa hon aldrig, för hon ville inte att Vergilius skulle sluta skratta. Eller Rita, för den delen. Skratt som ostoppligt välldde fram i människor var gott, tyckte Lisa. Och det goda åligger det oss människor att göra plats för, i varje stund, som fröken Karin på lekskolan sa i slutet av morgonbönen vareviga morgon. Och näst efter Vergilius var fröken Karin den människa Lill-Lisa litade mest på. Hon sa aldrig annat än Felicia till Lill-Lisa och tyckte att hon var söt som en bukett förgätmigej när hon kom om morgnarna.

Ett knappt decennium senare skulle Karin drabbas av en elakartad form av kræfta som snabbt gröpte ur hennes livsvilja. När läkarna avslutade behandlingen och rådde henne att ta vara på sin sista tid i livet, gick hon fram och tillbaka utanför sin gamla arbetsplats och spottade förbannelser efter barnen när de lämnades och hämtades av sina barnsköterskor och mödrar. Full var hon också. »Må ni alla dö som grodor när atombomben kommer!« väste hon, »grått slem är det enda som blir kvar av er!«

Till slut fick någon nog och ringde till polisen som kom och hämtade Karin. Men hennes bräckliga lekamen bjöd ett så rasande motstånd att hon bröt höften på tre ställen innan poliserna till sist fick in henne i bilen och hon dog bara några veckor senare, fastspänd i sin gipsvagg, ensam i ett avskilt rum där hon inte kunde önska livet ur sina medpatienter. När Vergilius pappa, som jobbade på samma sjukhus, gick för att hälsa på henne harklade hon sig och loskade honom rakt i ögat. »Må du rövknulas av nöden, din endokrina dvärg!« skrek hon, berättade han för Gunilla i köket på kvällen. »Du luktar död ur ögat«, svarade Gunilla honom, »gå upp och tvätta dig med tvål och vatten.« Men sedan vände hon, och sa till Vergilius och hans syster att de fick ta hand om sig själva för att hon och pappa skulle knulla. Vergilius syster tyckte verkligen inte att det var roligt sagt. Hon var vid tidpunkten stor nog att själv ha dåliga erfarenheter av att knulla och hon var utled på att skämmas över sin mors överspända stil. Vergilius däremot var intresserad, inte så att han ville titta på men han undrade över sambandet mellan faderns berättelse och Gunillas beteende. Så gick föräldrarna demonstrativt klängande vid varandra upp för den svängda trappan och in i sitt sovrum. »Låt disken stå!« skrek Gunilla teatraliskt innan hon slog igen och reglade dörren. »Jag tar den i natt när jag inte kan sova.«

Men inget av detta hade förstås ännu skett när Lill-Lisa märkte att skrattet tagit slut i Rita och Vergilius. »Nej, jag måste hinna mangla tvätten«, sa Rita och slog sig på knäna. Vergilius tittade slött ut genom fönstret och sa stilla »Vi är nog födda på fel klot. Ska vi vända oss ut och in som en strumpa?« »Två strumpor«, rättade Lisa. »Två ut- och invända strumpor«, repeterade Vergilius. »Det vore kul men också lite farligt, väl? Att den inre världen blir den yttre kan nog inte skada. Men vad händer när den yttre världen blir den inre?« »Det får vi väl se«, sa Lill-Lisa. »Mmmm. Att kunna flyga här ute blir kul, men frågan är om det att inte kunna flyga där inne kanske kan få rent suicidala följder.« »Men«, tänkte Felicia som inte visste vad ordet suicidal betydde, »vi är ju lyckligtvis inte strumpor, så vi får aldrig veta.«

I samma stund som hon tänkte så vrängdes hon verkligen ut och in. Hon kände det hända och fäste därför blicken hårt vid Vergilius för att inte tappa fotfästet. När det skett såg de sig omkring och fann att mycket var sig likt. Tingen var förvisso inte längre fasta, utan amorfa till sin karaktär. Liksom ömsande sig själva in i annat. Vad inte ens Vergilius hade räknat med var att det han slarvigt brukade tänka på som »sig själv«, den man alltid oprecist brukar kalla »jag«, inte längre befann sig inom honom, utan utanför. Medvetandet, däremot, brydde sig inte om gränsen mellan inre och yttre, och såväl han som Lill-Lisa fann nästan genast att de så att säga kunde ta sig in i det

yttre, som i ett refugium, om de drabbades av svindel eller för stark ångest. Vergilius tog genast Lisa i handen och sa »Kom!« De stampade av och flög sedan rakt upp genom dimmorna. »Vart ska vi?« undrade Felicia. »Jag tycker att vi först tar oss till föreställningen om det som är bra, det vi gillar, det goda«, svarade Vergilius, »så är vi rustade för att ta oss an mardrömmarna sedan.«

»Jag ser ett landskap, gult som smör och tomt som en sjö med nyis. Vad ser du?« frågade Vergilius.

»Jag ser en människa med hästhuvud! Och en skog av klänningar i ljusa färger.«

»Vad ser du mer? Ser du de där poliserna som jagar varandra och skrattar?«

»Nej, men jag ser en igelkott som drar en tagg ur en tigertass.«

»Herre Gud, Lisa! Det här är ju som fröken Karins morgonbön. Vi måste nog gå in i yttervärlden och diskutera hur man gör i yttre innervärlden.«

De blundade och befann sig genast i Vergilius kök, lagom för att se Rita gå ner till mangelrummet i källaren med famnen full av mangeltorra lakan. »Vi är väl fortfarande vi, fastän vi är ut- och invända?« frågade Felicia. »Ja«, svarade Vergilius, »men håll för allt i världen ögonen stängda om du inte vill ut i det inre och flyga igen. Innervärlden är nog väldigt opålitlig.« Lisa blundade och tänkte på Vergilius mammas ögonlock.